

Premi Godó de reportisme i d'assaig periodístic 2015

Pòrtic

Carles Porta

Li deien pare

**Quan l'horror es disfressa
d'amor i família**

Carles Porta

Li deien pare

Quan l'horror es disfressa
d'amor i família

V Premi Godó de Reporterisme
i Assaig periodístic 2015

Pòrtic

Aquesta obra ha obtingut el V Premi Godó de Reporterisme i Assaig periodístic (2015).
El jurat estava compost per Josep Ramoneda (president), Màrius Carol (secretari),
Llàtzer Moix, Ramon Perelló, Emili Rosales i Sergio Vila-Sanjuán.

Primera edició: febrer del 2016

© Carles Porta, 2016

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions SLU, Pòrtic

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.portic.cat

ISBN: 978-84-9809-359-9

Dipòsit legal: B-1.106-2016

Fotocomposició: Àtona -Victor Igual

Impressió: Liberduplex

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

L'Hèctor és mossos d'esquadra des de fa vuit anys. Està especialitzat en homicidis i en delictes informàtics. Quan va detenir David Donet tenia trenta-un anys i dos fills.

Amb llàgrimes als ulls és molt difícil investigar.

Guardem les denúncies per delictes informàtics en un armari metàl·lic. El tanquem amb clau perquè dins hi tenim material delicat, fotos de menors d'assumptes pendents de judici. A Lleida som dos mossos els que ens ocupem de delictes informàtics, el Quique i jo. Ell es dedica als que tenen a veure amb el patrimoni i jo investigo els que poden afectar persones: mòbing, *grooming* (assetjament sexual a menors mitjançant internet). En una comissaria petita com la de Lleida tots fem una mica de tot, això de la informàtica és secundari, la meva feina principal són els homicidis. Quan tinc una estona obro l'armari i agafo la pila de paperassa, en diem diligències. No saps mai quin paper amaga una cosa grossa o, senzillament, quina denúncia és seriosa o una pèrdua de temps. Tenim per costum llegir-les pensant quina d'aquelles denúncies podem resoldre. No tenim temps per ocupar-nos de totes i hem d'optimitzar. N'hi ha moltes que

comencen o acaben a l'estranger i ja tenim clar que serà gairebé inútil dedicar-hi temps.

Últimament he estat embolicat amb els homicidis i no he pogut dedicar temps als delictes informàtics. La pila de papers ha anat creixent. Em fa una certa mandra, però ho he de fer. Ho llegeixo tot transversalment. Vaig passant papers i no n'hi ha cap que em cridi l'atenció. Ara tinc a les mans unes diligències informatives de la comissaria de les Borges Blanques, un poble de sis mil habitants. Serà poca cosa si són «informatives», vol dir que no hi ha denúncia contra ningú ni per cap fet concret. La gent va a explicar problemes als Mossos com si nosaltres ho poguéssim arreglar tot. Llegeixo i em fixo en aquesta cadena de paraules: «Menor, Facebook, fotos eròtiques o insinuants». Ep! Això m'ho he de llegir a poc a poc. Una mare s'ha presentat a comissaria amb el seu fill de quinze anys per denunciar que algú li ha demanat fotos «eròtiques o insinuants» al seu nen. Aquest fil l'hem d'estirar. Segons la denúncia, des del perfil de Facebook d'un tal David Donet és des d'on es demanen les fotos. He de mirar si surt al nostre arxiu. Introdueixo el nom a la base de dades i... coi, surt unes quantes vegades. Ostres! Surt com a tutor de nens conflictius en acollida. Aquest home ha hagut de donar la cara pels nens que acullen petits robatoris, destrosses en mobiliari urbà... Té quaranta-nou anys i com a domicili consta Casteldans. Allí deu tenir la casa d'acollida. Me'n vaig a l'ordinador que tinc fora de xarxa i amb un perfil que tinc inventat, de noia, entro al Facebook i miro el perfil de David Donet. No hi veig res estrany. És com el de molta gent, amb algun comentari més o menys polític relacionat amb l'actualitat, però no hi ha res que em cridi l'atenció. Ni rastre de nens o temes sexuals. Faig recerca i em surt un altre perfil: Serveis Fotogràfics David Donet. No té gaire activitat. Al perfil personal en té més.

Veig que també està relacionat amb una empresa de coses de vigilància, antiincendis i sistemes contra robatoris. Deu ser amb això que es guanya la vida, i això altre de l'acollida deu ser un complement. Que estrany, algú que té una casa d'acollida no faria servir la seva adreça de Facebook per demanar fotos a un nen, i menys d'una manera tan descarada. Alguna cosa grinyola.

L'ENDEMÀ, LES BORGES BLANQUES

Sóc a la comissaria de les Borges. La sala on rebré els denunciants és molt petita: una taula pelada, un ordinador per escriure les declaracions i quatre cadires. No podem caminar perquè no hi ha lloc per a res més. Confio que no sigui una tonteria i que no perdi tota la tarda. Ui! Em pensava que només vindrien la mare i el nen i ara han vingut cinc persones. Doncs no sé com ens ho farem. «Ei, company», li dic al de la porta, «em pots ajudar? Tens alguna cadira per aquí fora? Jo no puc sortir a buscar-la». Han vingut el nen afectat i els seus pares, una amiga i la seva mare. El nen és primot, però normal, com desenes de nois de la seva edat. La nena, grassoneta i amb cara de decidida. Parla la mare del nen, que és la que talla el bacallà entre els grans.

—Aquest! —diu la mare assenyalant el seu fill, en to indignat—, que sempre potineja per internet. L'altre dia es va deixar l'ordinador obert i... No és que m'agradi tafanejar la vida del meu fill però... Com que sempre diuen a la tele que els hem de controlar... Últimament té males companyies. Jo ja li deia que fes el favor de no anar amb aquell fulano més gran... Bueno, és igual. El cas és que tenia això del *fbuc* obert i algú li havia enviat un missatge. I no em vaig poder resistir i vaig veure una conversa que parlaven de fotos. No

teniu internet en aquest ordinador? —em diu la mare, observada per tots els presents.

—Sí, segurament sí, ara ho miro —li contesto mentre agafo el ratolí i intento buscar les icones adients per entrar a internet.

El nen no aixeca la mirada de la taula i, de tant en tant, mira la seva amiga, que té si fa no fa la mateixa edat, uns quinze o setze anys. El pare del nen i la mare de la nena no diuen res, només assenteixen a totes les paraules de la mare alfa. Entro a internet. Confio que la connexió funcioni correctament.

—Ja està, ja estic connectat. Vol que anem al Facebook? —li pregunto.

—Sí. Va, Joan, entra al teu *fbuc* i ensenya la conversa —ordena la mare al seu fill.

Ell està mort de vergonya. Fa l'intent d'aixecar-se per venir al meu costat de taula però de seguida veu que és impossible que es mogui. Li giro la pantalla cap a ell i li apropo el teclat i el ratolí. Tecleja les seves dades, entra i obre la conversa. Veig que és una conversa amb el tal David Donet.

La conversa:

Joan: olaa, eres el padre del Cristian?

David Donet: Sí, sí... el mismo.

J: si kieres te paso una foto mia por eso de las fotos

DD: ah, ok ok como quieras

En aquest punt el Joan adjunta un enllaç de la seva foto del perfil de Facebook, on surt sense samarreta, mig bandejant el coll, potser en un intent d'imitar els models professionals.

DD: ah! Las del Face ya las he mirado

J: aa perfecto

DD: pues estarà bien... si te gusta posar saldra un buen Trabajo

J: sisi

DD: pero subiras tu a Castelldans (o te venimos a buscar)???

J: manyana le diré al cristian però seguramente ke mi padre me subira

En aquest punt, la mare clava una mirada de reprovació al pare del nen, que acota el cap i mira a terra.

DD: voy un momento a cenar... vuelvo en seguida osti... però tu padre se va a quedar???

J: buen provexo nono solo me llevara a castelldansx i despues se ira

DD: okok hasta ahora... i charlamos

J: deacuerdo buen provexo

La conversa de Facebook va tenir lloc en dos dies, el que he llegit fins ara va ser un dilluns, el que llegiré després, el divendres. Abans de continuar llegint aprofito per preguntar qui és el Cristian de qui parlen. I llavors salta la noia, la Nerea, tota decidida:

—Ell és qui ens va demanar les fotos. És un xulet que es pensa que se les pot lligar totes. És guapo, però s'ho creu massa. Ell ens va dir que serà model i que el seu tutor li fa *books* de fotos. Ens va dir si volíem que ens fes un *book* a nosaltres. A mi em va preguntar si volia que em fes fotos despullada i li vaig dir que «ni hablar» —explica la noia, mostrant-se orgullosa de la seva resposta.

—Però qui fa les fotos, el Cristian o el seu tutor?

—Ell deia que el seu tutor, però no ho sé —torna a respondre la noia.

—On la va tenir, la conversa?

—Al camp de futbol sala de les Borges.

La conversa de Facebook va començar l'1 de maig i continua dos dies després, però amb sorpresa amagada. La mare allarga el braç i, amb el dit, assenyala el punt de la pantalla on la conversa canvia de dia, 3 de maig.

—Aquí va ser quan jo vaig veure la conversa —diu la mare— i em vaig fer passar pel nen.

—O sigui que les respostes del Joan, a partir d'aquí, les ha escrit vostè?

—Sí —diu, tota orgullosa.

La conversa continua així:

DD: hola nanit

J: i com an de ser les fotos

DD: com tu vulguis

J: però perqe les vols

DD: perquè soc fotògraf, i m'agrada fer fotos així però no trobo models... llavors el cristian me va dir que tu si voldries

J: però com an de ser

DD: això ja depèn de tu... si les vols mes tapat o mes destapat... si les vols eròtiques o nomes insinuants...

J: mon pare esqedara aqi amb jo

DD: ah, ok

J: es pot qdar

DD: home, si tu vols

J: lo qe digos tu faré

DD: home això ho has de triar tu... segons quines fotos et vulguis fer si vols que estigui o no. A mi no me fa res

J: ja mo pensaré

DD: ok el cristian també i serà, no??

J: nse

DD: ok, doncs tu t'ho penses i ja me diràs algo...

J: okss Ke cobraré

DD: jejejeje

J: jejeje si o que tio

DD: no se. No m'ho he plantejat

J: okss

I la conversa s'acaba. L'endemà van fer la compareixença a comissaria. Mirada amb detall, la conversa no és determinant, però alguna cosa dins meu em diu que hi he de ficar el nas. Ara que hi sóc, necessito més informació. La noia té més ganes de parlar. Li faig preguntes a ella. Per l'accent, no és de les Garrigues, ve de la zona de Barcelona.

—El Cristian és el nòvio de l'Anaïs. Jo no el coneixia, fins aquell dia. Estàvem xerrant i ens va dir si volíem sortir en una revista tipus *Playboy*, que el seu tutor era fotògraf i feia fotos per a una revista.

—Quants anys té el Cristian? —pregunto.

—Vint-i-un. M'ho va dir l'Anaïs. Ella en té setze, un més que jo.

—I vosaltres coneixeu el seu tutor?

—No.

—Continua amb això de la revista, si us plau.

—Doncs va dir que el seu tutor feia fotos i necessitava models i al Joan li va dir si es volia fer fotos sense samarreta, i a mi em va dir que jo quedaria molt bé despullada del tot. «¡Ni hablar! Tú, a mí, no me haces fotos ni nada!», li vaig dir, què s'ha cregut! Vam continuar xerrant i ens vam passar els mòbils i el perfil de Facebook per estar en contacte. Ens va preguntar si érem menors. A la nit, em va demanar amiatat i vaig veure que tenia el perfil «Kristian licanthropo», i després he sabut que també té un perfil que es diu «Kristian loko amor», *loco* amb k.

Mentre la noia parla, introdueixo les dades que em dóna i surt el perfil del «Kristian licanthropo». L'hi ensenyo.

—És aquest?

—Sí, és aquest —responen tots dos.

—Aquest és un espavilat i al poble no el pot veure ningú —intervé, per primera vegada, el pare del nen—. És conflictiu i planta cara a tothom.

—I el seu tutor, el coneixeu? —pregunto i, mentre veig que diuen que no amb el cap, afegeixo—: Joan, com vas contactar amb ell?

—Per Facebook, primer em va demanar amistat el Cristian i em va passar el contacte del seu tutor —explica el nen, mirant a terra i, de reüll, sa mare.

—Jo, del seu tutor no en sé res —intervé la nena, mentre els pares escolten.

—Jo tampoc —diu el nen.

Escolto i pregunto una mica més, però la conversa ja no dóna cap altra novetat. El pare renya el nen dient-li que ell ja l'advertia que no anés amb nois més grans i la mare s'aguanta les ganes de fotre-li un clatellot. El nen també s'aguanta les ganes d'engegar-nos a tots a la merda i se li veu clarament a la cara que està convençut que ningú dels presents el comprèn.

Tornant cap a Lleida intento fer un repàs de tot plegat i analitzar la situació: el major d'edat Cristian ha proposat fer fotos, nus, a dos menors amb l'excusa de fer una revista tipus *Playboy*. Ho fa el mateix dia que els coneix. I sap que són menors perquè els ho ha preguntat expressament. Veu que el nen s'hi mostra disposat i el contacta per Facebook. La nena diu que no, la deixa en pau i no la molesta més. El nen encaixa en el model de l'adolescent que voldria presumir de guapo i fa esforços amb la roba i el pentinat. És evident que es va sentir afalagat quan un tio més gran, ni que sigui de poble, li va dir si volia ser model. Accepta de seguida la petició d'amistat del Cristian i, al cap de molt poc, rep una sol·licitud d'amistat del David Donet, el tutor del Cristian, i tenen la conversa on intenta quedar amb ell per fer-li fotos a Castlledans. Els pares

del nen m'han dit que, si no se n'arriben a adonar, el seu fill hauria anat a Castellldans a fer-se fotos, que està tonto de creure's que pot ser model i està tot el dia davant del mirall.

Caldria escoltar la versió del Cristian, a veure com explica la conversa, però si realment va ser així queda demostrat que el tal Cristian podria estar cometent un delictes de corrupció de menors. I també pot ser una collonada. Però la petició de fotos per escrit està feta des del perfil de David Donet, el tutor. Podria ser que el noi tutelat estigués utilitzant el perfil del tutor per demanar fotos, però la mare del nen desconfia totalment del tutor, i més tenint nens acollits. I problemàtics. Als pobles, ni enlloc, ningú vol nens problemàtics a prop. Quan arribi a comissaria m'ho he de mirar amb calma. Alguna cosa no quadra.

Continuo conduint i, arribant a Lleida i mirant la figura de la Seu Vella, penso en els meus fills: la nena té vuit anys, i el nen, quatre. Aquests que han denunciat en tenen quinze i setze. Jo ja m'ocuparé de vigilar els Facebooks dels meus fills. La gran encara no sap ni que existeix. Va, prou! No té cap sentit que ara pensi en ells.

A COMISSARIA, A LLEIDA

A veure. Fent un cop d'ull als perfils de Facebook del Donet, el tutor, i del Kristian licantropo, el tutelat, es veu clarament que són diferents. El del tutor té publicacions polítiques i està tot ben escrit. El del Kristian està ple de rucades típiques d'un adolescent però, espera't, van dir que tenia vint-i-un anys. Amb vint-i-un anys encara s'està en una casa d'acollida? Que estrany! El Cristian és major d'edat i demana a un nen fotos despullat. És un delictes de corrupció de menors, però no les hi demana per a ell, li diu: «Si vols, el meu tutor

et fa fotos despullat i et fa un *book*». Al Facebook, la conversa no és determinant, el Donet l'únic que diu és «despullat, eròtiques o insinuants», però no és ell qui l'hi demana expressament, i tot en el context de fer un *book*. Això és una merda. No tinc res definitiu però un neguit interior m'empeny a continuar furgant. L'experiència ens diu que tot adult que demana fotos a un menor despullat fa temps que consumeix fotos de menors. Però com saber si és el tutor o el Cristian qui promou el tema? Si aconseguixo entrar a casa d'aquest tio, segur que trobo pornografia infantil. A un pedòfil, l'única manera de trincar-lo és entrant a casa seva, perquè de paranys no en podem parar. L'ideal seria que em fes passar per menor, que em fes passar per un nen. Però estaria provocant el delictes i... no puc. En parlo amb el company i ens ensumem que aquí hi ha un pedòfil. Un adult normal no demana a un nen de quinze anys que es faci un *book* «eròtic o insinuant». Això, un adult no ho fa.

Per experiència sabem que hem d'anar ràpids, el primer pas s'ha de fer de pressa. A veure, si demano a Facebook les dades associades als perfils de l'un i de l'altre em puc trobar que tots dos tinguin la mateixa IP, perquè se suposa que viuen al mateix domicili. Almenys això és el que els va dir el Cristian als menors de les Borges. I Facebook trigarà tres o quatre mesos a contestar. Merda. A veure, la manera d'escriure del Cristian és típica de jove, amb frases mal fetes, menjant-se lletres i un munt de faltes. Les frases del Donet són d'adult. Hi ha totes les lletres i gairebé no hi ha ni faltes d'ortografia. I els missatges enviats al Joan són de l'estil d'escriptura del Donet. I el Donet és el tutor, o sigui que hi ha la possibilitat que sigui el tutor qui realment hagi demanat les fotos. Però per fer-li un favor al Cristian? Realment vol fer una revista amb joves despullats? Menors? Collons. Aquest paio té una casa d'acollida de nens problemàtics. Si s'atre-

veix a demanar fotos per internet, què no deu fer en la intimitat! Segur? Uf! No et precipitis, tio, no treguis conclusions tan de pressa. Però... si no actuo, aquest paio potser està demanant fotos a altres nens, potser té altres perfils. I segur que té altres nens acollits i segur que són menors d'edat. Ho he de preguntar a la DGAIA, la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. Una casa d'acollida deu estar molt controlada per inspectors, psicòlegs, pedagogs i jo què sé. He de demanar l'historial d'aquest Donet. Però passaran els dies i els de la Generalitat potser no em volen donar les dades si no ho demana el jutge. No seria la primera vegada que em passa. Les sospites només les podem confirmar si entrem al domicili. Els pedòfils guarden material, i segur que, si ho és, li trobarem material i ja el tindrem. Prepararé una petició d'entrada i escorcoll perquè el jutge ho autoritzi. Però què i com li explico al jutge perquè m'autoritzi una entrada i escorcoll en un domicili. I ràpid. Ni jo mateix tinc clar que tingui prou elements i prou sòlids. Però prefereixo jugar-me-la i quedar malament que deixar passar el temps i quedar-me amb el dubte. Se'm fot un nus a la panxa de pensar que pugui demanar fotos a altres nens de la zona. Com ho podem preguntar? Si anem a l'escola o als ajuntaments es muntarà un merder innecessari. El Joan i la Nerea no van dir res d'altres amics. Potser és millor que esperem, no sigui que s'escampi que els Mossos investiguem i li arribi al denunciat.

És clar que, si m'equivoco i a l'entrada i escorcoll no trobem res, al Donet aquest el marcarem davant del poble i jo quedaré fatal davant dels *jefes* i davant de tothom. Més val que ho expliqui als meus caps i ho decidim entre tots.

El sotsinspector i el caporal tenen clar que hem de demanar l'entrada i escorcoll. Tots tenim clar que costarà convèncer el jutge. Això dels jutges és una mica una loteria. Hi ha dies que tot els entra bé i hi ha dies que no els entra res.

—Però vols dir que un paio de cinquanta anys escriuria tan clarament un missatge parlant de fotos despullat amb un nen? —recorda el Sergi, el sotsinspector.

—Potser no, podria ser que fos el Cristian que usurpa el perfil de l'adult, però els textos són els que són —dic jo, intentant fer-li veure que tinc els mateixos dubtes.

—Aquí, més que pensar en el possible pederasta, hem de pensar sobretot en les víctimes —s'hi afegeix el Carlos, el caporal, un home veterà i precis en els diagnòstics.

—Pot ser que fotem la pota i el dolent sigui el noi tutelat o que tot sigui una parida, però jo no dormo tranquil pensant en els nens —dic, neguitós.

—Tens raó, hem de posar l'èmfasi de la petició al jutge en les víctimes —remarca el sotsinspector—, que el jutge percebi que allí hi ha nens en perill i que l'única manera de saber-ho i evitar-ho és entrar al domicili, encara que la caguem.

Entre una cosa i una altra ja ha passat un mes des de la denúncia. Començo a estar neguitós perquè, si em crec de veritat que algú pot estar col·leccionant fotos de nens despul·llats a les Garrigues, estem anant a poc a poc. Però tampoc podem córrer més. Espero que el jutge reaccioni aviat.

L'endemà d'enviar la petició al jutge, el primer que faig en arribar a comissaria és anar a veure el sotsinspector, que és qui té el contacte amb els jutges.

—No tinc resposta, noi, encara han de decidir —diu el sotsinspector, acostumat als tempos dels jutges.

Els homicidis i altres delictes em tenen entretingut i, quan puc, vaig al gimnàs o a córrer. Em relaxa i em descarrega, anar a córrer. Avui, a més, he discutit amb la dona. Diu que estic insuportable. Uff. El petit és un neguit i no para

mai quiet i m'ha fet sortir de polleguera. I ho ha pagat la dona. Potser sí que estic massa nerviós.

Ja han passat dies. Aquest no és com qualsevol altre cas, hi ha nens pel mig, coi!

—Sergi —el sotsinspector es diu Sergi—, què passa al jutjat?

—No ho sé, noi, s'ho miren amb calma. Ja he insistit i m'han dit que en uns dies em diran alguna cosa. Fiscalia ho té clar i està amb nosaltres, però la jutgessa és molt garantista, no sé com anirà, no puc forçar més.

Sí, ja sé que tenen molta feina i que en aquest cas les proves no són absolutament concloents, però em sembla que l'escrit que hem fet és prou clar. No costa tant llegir-lo i decidir, no? Saps què? Per guanyar temps, anirem a fer una vigilància per confirmar el domicili i assegurar-nos que dins hi ha qui busquem, així quan arribi el permís del jutge podrem actuar immediatament.

CASTELLDANS. AVINGUDA FRANCESC MACIÀ

Estem dins d'un Fiat Bravo de color blanc. He buscat l'adreça al Google Maps. No vull trucar a l'Ajuntament ni preguntar si estan empadronats, no sé si tenen relació directa amb el Donet i no em vull arriscar. Hem aparcat en una cantonada, a la punta del carrer. El poble és petit, no arriba als mil habitants. Hem d'anar amb compte perquè si algú s'adona que som policies pot córrer la veu.

—Saps? —li dic al company—. Jo vaig jugar a futbol en aquest poble quan tenia setze anys. Era el porter de l'equip.

—Ha, ha, ha! Ja fas cara de porter —riu, el cabronàs—. Tots els porters estan bojós.

—No te'n fotis. Mira, jo aniré caminant pel carrer prin-

cipal i si em reconeix algú diré que vaig al bar. I tu vas per darrere, em sembla que la casa també té sortida per darrere, a veure què veus. Dissimula bé, eh!

—Molt bé, no tocaré cap pilota amb les mans! Ha, ha, ha!

—Capullo!

No he caminat ni cinquanta metres que veig una furgoneta aparcada damunt de la vorera, just davant la casa que vigilem. Truco a comissaria i passo la matrícula per telèfon. I veig que a la porta de la furgo hi ha el nom de l'empresa d'instal·lació de càmeres de vigilància i de reposició d'extintors. Bingo! L'adreça que consta és bona. A la porta també veig una placa on diu «Serveis Fotogràfics David Donet». Viuen aquí. És una casa bastant nova, de tres pisos. Les finestres estan tancades. Les de dalt de tot semblen tancades i barrades, com si el pis de dalt no estigués habitat. No puc aturar-m'hi davant per mirar detalls, continuo caminant. Són les vuit del vespre, s'està fent fosc; millor, és més fàcil que no ens vegi ningú. Em truquen de comissaria. La matrícula de la furgoneta consta a nom de David Donet. Perfecte! Mira!, un noi amb un gosset. Hòstia! És el Cristian, té la mateixa cara que al Facebook. I ara recordo que el gosset també sortia en alguna foto. Bingo total! Confirmat. Si arriba l'ordre del jutge, podem entrar immediatament. Torno al cotxe, espero que el company hagi vist coses interessants al darrere.

—La seva casa és l'última del carrer —diu el company—. No he vist ningú ni res peculiar. Hi ha una entrada per a cotxes. Després de la seva casa es talla el carrer.

Tornem. Ja és negra nit i just al passar per davant de la casa els fars del nostre cotxe provoquen un reflex que ens fa adonar que hi ha una videocàmera en un racó de la façana controlant la porta. El dia que fem l'escorcoll ens veurà abans que entrem. Aquí no podem tirar la porta a terra, hau-

rem de trucar, i poden tenir temps d'amagar proves. El meu neguit augmenta. Que arribi l'ordre ja!

Ja som a mig juliol. Normalment, quan vaig a córrer penso en mil coses, que és el mateix que no pensar en res. Tot em passa molt de pressa. Però ara fa dies que estic obsessionat per aquest tema. Això no és bo. Arribo a comissaria i vaig directe a veure el meu cap, el Sergi.

—Tenim novetats del jutjat? —pregunto des de la porta del seu despatx.

—La de l'1 ha dit que no ho veu clar i el del 4 ha dit que «a reparto», que no li toca —em diu el sotsinspector, emprenyat.

—Com? —responc, entre la sorpresa i la indignació.

—Sí, noi, la de l'1, que és la que estava de guàrdia aquests dies i la que ens hauria d'admetre la urgència de la mesura, diu que no veu clar donar l'entrada i escorcoll i el del 4 diu que, si bé estava de guàrdia el dia que va rebre les diligències informatives, la data del delictes correspon al número 2. S'ha inhibit. Es veu que prenen com a dia el moment en què es va produir el correu electrònic i no la data de la denúncia. Un embolic burocràtic habitual.

—Mecàgon la puta! I ha tardat tants dies per dir això? I ara què hem de fer? —crido.

—He preguntat i esperarem que entri de guàrdia el 2. Aniré a parlar amb ell, a veure què...

—Hòstia p..., però passaran quinze dies més! Quina merda és aquesta?

—Tranquil, noi. A veure si tenim sort i el del 2 s'ho agafa amb ganes. Tu prepara-ho tot.

Travesso la sala on hi ha tots els companys i em miren estranyats. La meua cara i els meus gestos ho diuen tot. Fo-

tria un cop de porta, però sé que són de fullola i vidres dèbils i ho trencaria tot. No sé on vaig. Marxo. Això és increïble. Mentre camino amunt i avall de la comissaria, sense rumb, em ve al cap si hem fet bé la petició d'entrada i escorcoll. Si ens la deneguen, em moro. D'acord, es tracta d'una vulneració de la intimitat, cap jutge no signarà això si no hi està d'acord. És com una intervenció telefònica, s'ha de motivar molt i molt bé. Amb sospites i prou no entres. Però per això en el plantejament vaig passar de la criminalització a la vicimitització. Per a un pedòfil, les seves fotos són el seu tresor. Si entrem a la casa i trobem fotos dels nens... No hi pot haver nens acollits. Si m'equivoco m'és igual, em vull assegurar que allà dins no hi passa res, hòstia!

Enviem una altra patrulla de paisà a fer vigilància, no-més ens falta veure el Donet. Però al cap d'una estona truquen que tenen por d'aixecar sospites. En aquell carrer no hi passa ni Déu i ells dos canten molt. Ens estem arriscant massa. Que tornin. Deixem-ho estar. Ja sabem que és casa seva i hem vist el Cristian, no cal que ens cremem.

Ja fa dos dies que vam presentar la petició d'entrada i escorcoll al jutjat número 2. Són les vuit del matí. Entro a comissaria i vaig directe al despatx del Sergi. No hi és. Tornaré més tard. Em moc com un gos engabiat. Els nervis se'm mengen. Vols dir que no m'estic obsedint per aquest tema? I si n'he fet una bola massa grossa? He contagiats els meus caps i els companys amb aquest cas. Tots estem neguitosos i volem actuar. Em sento responsable d'haver-los contaminat. Si punxem, em caurà el pèl. Suposo que el fet que hi pugui haver nens implicats ens ha motivat a tots, a mi el primer. Quan vam començar als Mossos érem molt joves i no teníem canalla, però ara qui més qui menys ja té fills i a tots ens afec-

ten els casos on hi ha nens pel mig. El Sergi és qui dóna la cara davant dels jutges, no ho té fàcil. Els ha de convèncer. No l'envejo pas.

Mentre llegeixo uns papers veig el Sergi entrant al seu despatx, i em mira i somriu. Surto disparat cap allà i no em deixa ni obrir la boca.

—Ja tenim entrada! Demà al matí, a les set. Vindrà la secretària judicial!

—Bravo!

El meu crit s'ha sentit a tota la planta primera de la comissaria i s'aixeca una remor de satisfacció i... se'm fa un nus a l'estómac. Ara no em puc posar a dubtar.

Fa dies que penso en l'equip que m'he d'endur per fer l'escorcoll. Agafo la motxilla gegant i hi poso bosses policials de precintes (blaves, grosses), tornavisos per obrir els ordinadors, guants de làtex, potes de cabra per rebentar les portes si no ens obren. Vull que tot estigui bé. El més important serà anar directe a l'ordinador o ordinadors que hi hagi. Li diré a l'Eva que ens acompanyi, ella és experta a petar contrasenyes. Normalment treballa a Sabadell però ara està de permís per lactància i la deixen treballar des de Lleida. Genial, ens anirà molt bé.

—Però jo no he participat mai en una entrada i escorcoll —em diu ella, preocupada.

—No pateixis, jo coordino. Hi anirem uns quants. Tu i el Quique us ocupeu de seguida dels ordinadors i dels discos durs que trobem. Jo m'ocuparé dels CD i USB. Es tracta de mirar-los i buscar pornografia infantil. A la que trobis alguna foto, l'hi ensenyem a la secretària judicial perquè en pugui prendre nota. Al disc dur li posem un número d'indici i que la secretària doni fe que l'hem trobat allí. Si tenen im-

pressora, en farem impressions allí mateix i ho adjuntarem a l'expedient.

—I si no trobem res?

—Alguna cosa hi haurà. Ho sé.

Torno a repassar la motxilla amb les eines. És una pregunta totalment pertinent. Se'm nota que estic content, expectant, però és veritat: i si m'estic equivocant? I si «eròtiques o insinuants» només és una frase i no trobem res? Estic cagat. Per treure'm aquest dubte, em torno a llegir les meves paraules, el que he escrit a la petició al jutge. I torno a entrar a internet per confirmar que tot està igual. «Està bé, està bé. No t'has equivocat», em dic, i m'ho repeteixo una vegada i una altra. Entrem ja!

Els companys em noten el neguit i em diuen: «Tranquil, Hèctor, no t'estàs equivocant». I torno a mirar la motxilla grossa. Ep! La càmera de fotos, molt important! Hem de fer fotos de les habitacions perquè on hi ha delictes de pornografia infantil hem de documentar si les fotos s'han fet en aquell mateix domicili, i això ho sabrem si comparem les parets, les taules, els llits, els detalls de la casa amb els que surtin a les fotos. Ok, tot està ok. M'enduc cedés per fer còpies per a la secretària judicial. Abans de marxar, poso piles noves a tots els aparells, i mentre surto de comissaria tinc clara una cosa: tot dependrà de l'entrada i escorcoll. Si no trobem res, estem venuts i jo quedaré com l'idiota més gran de la comissaria.

Arribo a casa i tot i que hi ha els nens i reclamen la meva atenció, tinc el cap a una altra banda. Jugo amb ells com un autòmat mentre repasso mentalment dubtes i procediments. Els pedòfils guarden les fotos com un tresor, i més si les han fet ells. I els encanta compartir-les amb altres. Són grans tro-

feus i, fins i tot, material d'intercanvi molt valuós. Però el poden tenir amagat a qualsevol lloc. Hem de mirar molt i molt bé per cada racó. Pel cap em passa aquell dia que vam entrar a casa d'un camell i no vam trobar res. Encara recordo la rialla d'aquell malparit. I la nostra ràbia i frustració. Havíem arribat massa tard.

No dormo gens. Em desperto, estic nerviós. Molt nerviós. Convençut que hi ha alguna cosa i que la trobarem, però tinc por de no trobar-la. Normalment em desperto mitja hora abans que soni el despertador, sigui dissabte o diumenge, és igual. Dormo poc. Avui, però, no puc aclucar l'ull i a les cinc ja agafo la moto i me'n vaig a comissaria. Hi ha els companys del torn de nit. Em miren estranyats. Per a ells i per a la resta de l'equip, fins i tot per a la secretària judicial, és una entrada més, rutina. Però dins meu hi ha alguna cosa que em fa bullir la sang. No sé si és la por.

Arriba l'hora, hi anirem tres cotxes camuflats. Encara no són les set del matí. Els primers marxen cap a Castellldans amb ordres de no deixar sortir ningú de la casa. Jo recullo la secretària a casa seva i faig veure que controlo totalment la situació. No és la meva feina habitual, parlar amb el personal del jutjat, però què hi farem, s'ha de fer. És una dona de bon veure, de mitjana edat, ben vestida i amb una bossa de mà que no deixa anar per a res. Suposo que s'ha llegit el meu informe. Per trencar el gel li explico el primer que em passa pel cap. «Viene con nosotros una de la central de informática forense. Es experta en captar datos, ella se ocupará de los discos duros. No sabemos si acabaremos con detenidos». Ella va dient que sí i es mostra receptiva, però em sembla poc o gens entusiasmada. I parla en català. Llavors m'adono que jo he estat parlant-li en castellà. Buf, que rucl!, deu ser perquè la majoria de funcionaris són de Saragossa. En fi, seguim. Els companys confirmen que la furgoneta és al davant de casa i

que tots els llums estan apagats. Arribem i em fixo en la càmera de seguretat que controla la porta principal. Si ens veuen arribar estem perduts, perquè poden destruir proves. Som-hi. Miro si tots estan a punt i toco el timbre, fort. No se sent res. Miro la càmera. Els segons se'm fan eterns. No puc mostrar més nerviosisme del compte o la secretària pensarà coses estranyes. Donaré un temps prudencial abans de forçar la porta. Estan dormint i s'han de despertar. De sobte:

—Qui hi ha? —pregunten des de l'interfon.

—Mossos d'Esquadra. Pot baixar, si us plau?

Silenci. Quant temps li dono abans de rebentar la porta? Si triga massa és que està destruint proves. Tinc els punys tancats i engoleixo saliva. O obres immediatament o et quedés sense porta...

I al cap d'uns minuts eterns s'obre la porta. És el mateix de la foto de Facebook: David Donet. Pantalons de pijama amb ratlles, samarreta blanca de màniga curta. Ulleres. Cara de son. Li ensenjem les plaques:

—Policia, Mossos d'Esquadra. Com es diu, vostè?

—David Donet.

—Vostè viu aquí?

—Sí.

—Doncs que sàpiga que anem a fer una entrada i escorcoll al seu domicili signada pel jutjat número 2. I aquesta senyoreta d'aquí és la senyora secretària del jutjat número 2. Té cap inconvenient que entrem?

Fa el gest d'apartar-se per deixar-nos passar. El veig molt tranquil. O és que està adormit? I, mentre els companys van entrant, va i diu:

—Ja ho sabia, que m'han denunciat!

Hòstia puta! Estem venuts. Em giro i, fent veure que no m'impressiona, li pregunto:

—Ah, sí? Com ho sabia?